

Pinagtitibay ng Roma ang Pangitain - Bilang Siyam

Pagtatakwil sa mga Saligan: Ang Kontrobersiya hinggil sa 'The Daily' at ang mga Kahihinatnan ng Pagtatwa sa Katotohanan sa Propesiyang Adbentista

Jeff Pippenger
2024-08-21

Kasalukuyan nating tinatalakay ang linyang propetiko ng mga kontrobersiya sa loob ng kasaysayan ng Adbentismo na naganap hinggil sa iba't ibang sagisag ng Roma. Kasalukuyan nating tinatalakay ang “araw-araw” sa Aklat ni Daniel. Ang kontrobersiyang iyon ay kumakatawan sa pagtanggig sa mga pundasyon ng Adbentismo, sa pagtanggig sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya, at sa pagtanggig sa sugo na hinirang ng Diyos. Ang pagtanggig sa gawain ni Miller ay kumakatawan din sa pagtanggig sa tagubiling ibinigay kay Miller ng mga makalangit na anghel, na gumabay kay Miller tungo sa kaniyang pagkaunawa sa mensaheng ibinunga ng pagdami ng kaalaman nang maalis ang selyo sa Aklat ni Daniel noong 1798.

Ang mga tumatanggi sa katotohanang tumutukoy sa kapangyarihang (paganong Roma) na pumigil na mahayag ang kapangyarihan ng papa, ayon sa Ikalawang Tesalonica, ay ipinapamalas na hindi nila iniibig ang katotohanan; at dahil sa kanilang pagtanggig sa pag-ibig sa katotohanan, tumatanggap sila ng isang kasinungalingan. Ang kasinungalingan, sa gayo'y, ay nagdadala sa kanila ng matinding panlilinlang. Ang kasinungalingan ang sanhi, at ang matinding panlilinlang na kanilang tinatanggap ang bunga. Ang kawalan ng pag-ibig sa katotohanan ang kanilang motibasyon. Ang kasinungalingan ay kumakatawan sa pagpili ng pluralistikong pagtanggap sa doktrinang biblika, taliwas sa mga naniniwala sa ganap na katotohanan. Kaya't ang paglalarawan ni Isaias sa matinding panlilinlang ni Pablo ay iniharap bilang mga panlilinlang, hindi lamang isang panlilinlang. Ang kabilang uri ay yaong mga umiibig sa katotohanan, tinatanggap ang saligan ng ganap na katotohanan, at kinikilala ni Isaias bilang mga nanginginig sa salita ng Diyos.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Ang langit ay aking luklukan, at ang lupa ay tuntungan ng aking mga paa: saan ang bahay na inyong itatayo para sa akin? at saan ang dako ng aking pamamahingahan? Sapagkat ang lahat ng mga bagay na iyon ay ginawa ng aking kamay, at ang lahat ng mga bagay na iyon ay umiral, sabi ng Panginoon; ngunit sa taong ito ako titingin, sa dukha at may bagbag na espiritu, at nanginginig sa aking salita. Ang pumapatay ng baka ay gaya ng pumapatay ng tao; ang naghahain ng kordero ay para bang pinuputol ang leeg ng aso; ang nag-aalay ng handog, na para bang nag-aalay ng dugo ng baboy; ang nagsusunog ng kamangyan ay gaya ng nagbabasbas sa diyus-diyosan. Oo, pinili nila ang sarili nilang mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga karumaldumal. Pipiliin ko rin ang kanilang mga maling akala, at ipapanaog ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang tumawag ako, walang sumagot; nang ako'y nagsalita, hindi sila nakinig: kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng aking mga mata, at pinili nila yaong hindi ko kinalulugdan. Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, kayong nanginginig sa kaniyang salita;

Ang inyong mga kapatid na napoot sa inyo, na pinalayas kayo dahil sa aking pangalan, ay nagsabi, Maluwalhati nawa ang Panginoon: ngunit siya'y magpapakita sa inyong kagalakan, at sila'y mahihiya. Isaias 66:1-5.

Yaong mga nangininginig sa Salita ng Diyos ay ang mga itinakwil sa Israel, na sa mga huling araw ay siyang inilalarawan bilang ang watawat.

At siya'y magtitindig ng watawat sa mga bansa, at pipisanin ang mga itinaon ng Israel, at titipunin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Isaias 11:12.

Ipinahahayag ng Diyos na Siya ang gumawa ng bahay na inaangkin ng pangkat na nag-aalay ng mga handog na nadungisan na sila ang gumawa. Sa bahay na iyon nila inilalagak ang kanilang tiwala kapag ipinapahayag nila, "ang templo ng Panginoon ay ang mga ito."

Tumayo ka sa pintuang-daan ng bahay ng Panginoon, at ipahayag mo roon ang salitang ito, at sabihin mo, Pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong lahat na taga-Juda, na pumapasok sa mga pintuang-daan na ito upang sumamba sa Panginoon. Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ang Diyos ng Israel: Ituwid ninyo ang inyong mga lakad at ang inyong mga gawa, at aking patatahanin kayo sa dakong ito. Huwag kayong magtiwala sa mga salitang kabulaanan, na nagsasabi, Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, ang mga ito. Jeremias 7:2-4.

Ang mga "nagtitiwala" sa mga salitang mapanlinlang ay yaong mga naniniwala sa kabulaanan. Ang bahay na itinayo ng Panginoon ay itinindig sa saligang Kanya ring ginawa. Ang uring tumangging sumagot nang tumawag ang Diyos ay pinili ang sarili nilang mga daan at nalugod sa mga karumaldumal. Pinili nila ang "mga daan" at ang "mga karumaldumal," sa anyong maramihan, samantalang sinabi ni Jeremias na may iisa lamang na daang lalakaran sa loob.

Ganito ang sabi ng Panginoon, Tumayo kayo sa mga daan, at masdan, at magtanong tungkol sa mga dating landas, kung saan naroon ang mabuting daan, at lumakad kayo roon, at makakasumpong kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Naglagay din ako ng mga bantay sa inyo, na nagsasabi, Makinig kayo sa tinig ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Kaya't dinggin ninyo, mga bansa, at alamin, O kapulungan, kung ano ang nasa kanila. Dinggin mo, O lupa: narito, magdadala ako ng kasamaan sa bayang ito, ang bunga ng kanilang mga pag-iisip, sapagkat hindi nila dininig ang aking mga salita, ni ang aking kautusan, kundi itinakuwil nila ito. Ano ang kabuluhan sa akin ng kamanyang mula sa Sheba, at ng masamyong tambo mula sa malayong lupain? Ang inyong mga handog na susunugin ay hindi katanggap-tanggap, ni ang inyong mga hain ay kalugod-lugod sa akin. Jeremias 6:16-20.

Sa ikalabinglimang kabanata, tinawag ni Jeremias ang masamang kapulungan na ayaw makinig, bagaman sila'y may mga tainga, na "kapulungan ng mga manunuya." Ang kapulungang ito ay binigyan ng isang "bantay" sa kasaysayan ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel, at muli sa kasaysayan ng ikatlong anghel, ngunit tumanggi silang lumakad sa mabuting daan, na siyang mga dating landas. Sa halip, lumakad sila sa mga "daan." Dahil dito, tinutukoy ni Isaias na pipili ang Diyos ng maraming paglilinlang, sapagkat pumili sila ng maraming huwad na landas sa halip

na ang ganap na daan ng mga dating landas. Gaya ng patotoo ni Isaias, ang pagsamba ng kapulungan ng mga manunuya ay itinakwil ng Panginoon. Si Sister White ay tuwirang inuugnay ang maramihang mga paglilinlang na tinukoy ni Isaias sa matinding paglilinlang ni Pablo, at inilalagay niya ito sa konteksto ng pagwawaksi sa mga saligang katotohanan, ang saligang itinayo ng Panginoon at siyang pinagtatayuan Niya ng Kanyang bahay.

Ang nakakakita sa kaloob-looban, ang bumabasa sa mga puso ng lahat ng tao, ay nagsasabi hinggil sa mga nagkaroon ng dakilang liwanag: 'Hindi sila napipighati ni nagugulat dahil sa kanilang moral at espirituwal na kalagayan.' Oo, pinili nila ang kanilang sariling mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga maling akala, at dadalhin ko sa kanila ang kanilang mga kinataakutan; sapagkat nang Ako'y tumawag, walang sumagot; nang Ako'y nagsalita, hindi nila dininig: kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng Aking mga mata, at pinili nila ang hindi Ko kinalulugdan.' 'Ipadadala sa kanila ng Diyos ang malakas na pagkadaya, upang sila'y maniwala sa kasinungalingan,' sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila'y maligtas,' 'kundi nalugod sa kalikuan.' Isaias 66:3, 4; 2 Tesalonica 2:11, 10, 12.

Ang Makalangit na Guro ay nagtanong: "Anong higit na matinding panlilinlang ang makalilinlang sa isip kaysa sa pagpapanggap na ikaw ay nagtatayo sa wastong saligan at na tinatanggap ng Diyos ang iyong mga gawa, samantalang sa katotohanan ay isinasakatuparan mo ang maraming bagay ayon sa patakarang makamundo at nagkakasala laban kay Jehova? O, tunay na isang malaking pandaraya, isang mapang-akit na panlilinlang, ang sumasakop sa mga isipan kapag yaong minsan nang nakaalam ng katotohanan ay napagkakamalan ang anyo ng kabanalan bilang ang espiritu at kapangyarihan nito; kapag iniaakala nilang sila'y mayaman at nanagana sa mga pag-aari at wala nang kailangan, samantalang sa katotohanan ay nangangailangan sila ng lahat ng bagay."

Hindi nagbago ang Diyos sa Kaniyang mga tapat na lingkod na pinananatiling walang dungis ang kanilang mga kasuotan. Ngunit marami ang sumisigaw, "Kapayapaan at katiwasayan," samantalang ang biglang pagkapuksa ay dumarating sa kanila. Maliban na magkaroon ng lubos na pagsisisi, maliban na magpakumbaba ang mga tao sa kanilang mga puso sa pamamagitan ng pag-amin ng kanilang mga kasalanan at tanggapin ang katotohanan gaya ng nasa kay Jesus, kailanman ay hindi sila makapapasok sa langit. Kapag naganap ang paglilinis sa ating hanay, hindi na tayo magpapakampante na nagmamalaki na tayo'y mayaman at naging masagana, na wala nang kailangan.

"Sino ang makapagsasabi nang tapat: 'Ang aming ginto ay subok sa apoy; ang aming mga kasuotan ay hindi nadungisan ng sanlibutan'? Nakita ko ang ating Tagapagturo na itinuturo ang mga kasuotan ng tinatawag na katuwiran. Hinubad Niya ang mga iyon, at inihantad ang karumihang nasa ilalim. Pagkatapos ay sinabi Niya sa akin: 'Hindi mo ba nakikita kung paanong sa pagkukunwari ay tinakpan nila ang kanilang karumihan at kabulukan ng pagkatao? "Ano't ang bayang tapat ay naging patutot!" Ang bahay ng Aking Ama ay ginawang bahay ng kalakal, isang dako na iniwan na ng banal na presensiya at kaluwalhatian! Dahil sa dahilang ito ay may kahinaan, at kulang ang lakas.'" Testimonies, tomo 8, 249, 250.

Sa sipi, ang kapulungan ng mga manunuya ni Jeremias ay tinutukoy bilang mga Laodiceano, na mga dalagang mangmang.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Ang mga mangmang na dalaga ay inilalantad ang kanilang kawalan ng langis sa pagdating ng Sigaw sa Hatinggabi, kapag tumanggap sila ng isang pagkalinlang na umaayon sa sarili nilang naunang pagpili kung aling daan ang tatahakin, habang itinatakwil ang mga daang sinauna ni Jeremias. Sa mga daang sinauna natatagpuan ang kapahingahan at kapanariwaan, at ang kapahingahan at kapanariwaan ay ang huling ulan.

Ipinakita sa akin ang panahon nang ang mensahe ng ikatlong anghel ay nagtatapos na. Nanahan ang kapangyarihan ng Diyos sa Kaniyang bayan; natapos na nila ang kanilang gawain at sila'y handa na para sa oras ng pagsubok na nasa kanilang harapan. Tinanggap na nila ang huling ulan, o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, at ang buhay na patotoo ay muling pinasigla. Ang huling dakilang babala ay umalingawngaw sa lahat ng dako, at nito'y pinukaw at pinasiklab ang galit ng mga naninirahan sa lupa na ayaw tumanggap ng mensahe. *Early Writings*, 279.

Sa panahon ng pagbubuhos ng Espiritu Santo ibinubuhos ang makapangyarihang paglilinlang sa mga mangmang na Laodiceanong dalaga na hindi umiibig sa katotohanan, kaya't pinili nilang paniwalaan ang isang kasinungalingan sa halip na ang katotohanan. Ang pagtanggap sa katotohanan ay katumbas ng pagtatakwil sa kautusan, sapagkat ang kautusan ng Diyos ay isinasakatawan sa Kanyang mga alituntuning propetiko.

Ang pagbubunyag ay hindi paglikha o pag-iimbento ng bagong bagay, kundi ang pagpapamalas ng mga bagay na, hanggang sa mabunyag, ay hindi nalalaman ng mga tao. Ang mga dakila at walang hanggang katotohanang nakapaloob sa ebanghelyo ay nabubunyag sa pamamagitan ng masigasig na pagsasaliksik at ng pagpapakumbaba ng ating sarili sa harap ng Diyos. Ang Dibinong Guro ay umaakay sa isipan ng mapagkumbabang naghahanap ng katotohanan; at sa pamamagitan ng paggabay ng Espiritu Santo, ang mga katotohanan ng Salita ay ipinakikilala sa kaniya. At walang higit na tiyak at mabisa na paraan upang magtamo ng kaalaman kaysa kapag ginagabayan sa ganitong paraan. Ang pangako ng Tagapagligtas ay, 'Pagdating niya, ang Espiritu ng katotohanan, papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan.' Sa pamamagitan ng pagkakaloob ng Espiritu Santo tayo ay ginagawang makaunawa sa Salita ng Diyos.

Isinulat ng salmista, 'Paano lilinisin ng isang binata ang kanyang lakad? Sa pamamagitan ng maingat na pagbabantay sa kanyang lakad, ayon sa iyong salita. Buong puso kitang hinanap: O huwag mo akong hayaang maligaw mula sa iyong mga utos. . . . Buksan mo ang aking mga mata, upang mamasdan ko ang kagila-gilalas na mga bagay mula sa iyong kautusan.'

Pinaaalalahanan tayong hanapin ang katotohanan gaya ng paghahanap sa nakatagong kayamanan. Binubuksan ng Panginoon ang pag-unawa ng tunay na naghahanap ng katotohanan; at ang Espiritu Santo ang nagbibigay sa kaniya ng kakayahang masapol ang mga

katotohanan ng kapahayagan. Ito ang ibig sabihin ng mang-aawit sa kaniyang panalangin na buksan ang kaniyang mga mata upang masdan ang mga kagila-gilalas na bagay mula sa Kautusan. Kapag ang kaluluwa ay nananabik sa mga kadakilaan ni Jesucristo, ang isipan ay binibigyan ng kakayahang masapol ang mga kaluwalhatian ng lalong mabuting daigdig. Tanging sa tulong ng Banal na Guro natin mauunawaan ang mga katotohanan ng Salita ng Diyos. Sa paaralan ni Cristo natututo tayong maging maamo at mapagpakumbaba, sapagkat ipinagkakaloob sa atin ang pagkaunawa sa mga hiwaga ng kabanalan. Sabbath School Worker, 1 Disyembre 1909.

Ang pagtatakwil sa mensahe o sa pamamaraan ng huling ulan ay pagtatakwil sa kautusan ng Diyos. Nang sinabi ni Jeremias na "Hindi nila dininig ang aking mga salita, ni ang aking kautusan, kundi ito'y kanilang itinakwil," siya ay sumasang-ayon kay Oseas.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Ang kaalamang itinatakwil ng mga mangmang ay ang paglago ng kaalaman, na kinilala ni Daniel na nagaganap sa panahon ng wakas. Sa panahon ng wakas noong 1798, at muli sa panahon ng wakas noong 1989, nagkaroon ng paglago ng kaalaman na ipinormalisa ng mensaherong pinili ng Diyos na Kaniyang gamitin habang itinayo Niya ang pundasyon para sa bawat isa sa dalawang magkakatulad na salinlahi na iyon. Ang mga katotohanang saligan na iyon ay inayos ayon sa ilang tuntuning biblikal na inihayag sa mga hinirang na mensahero sa kani-kaniyang kasaysayan, at ang mga katotohanang saligan na iyon ang mga dating landas ni Jeremias, at sila ang mga katotohanang sa wakas ay kumakatawan sa langis ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi at ng Malakas na Sigaw. Ang Huling Ulan ay nagbubunga ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at pagkatapos ay nagbubunga ng mensahe ng Malakas na Sigaw sa kasaysayan ng pagtipon sa iba pang kawan ng Diyos na nasa Babilonia pa. Ang Huling Ulan ay kapwa isang mensahe at ang metodolohiyang nagbubunga ng mensahe. Ang paglago ng kaalaman ayon kay Daniel ay nagpapasimula ng isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok.

At sinabi niya, Humayo ka, Daniel: sapagkat ang mga salita ay nakapinid at tinatakan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, papuputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at walang sinuman sa masasama ang makakaunawa; ngunit ang mga pantas ay makakaunawa. Daniel 12:9, 10.

Ang mga masasama ayon kay Daniel ay ang mga mangmang na dalaga sa Mateo na pinipiling panatilihin ang kanilang kalagayang Laodiceano. Ang kanilang kalagayan ay nahahayag sa ikatlong hakbang ng tatlong pagsubok ni Daniel, kapag sinusubok kapwa ang marurunong at ang masasama. Ang huling pagsubok ang yugto kung saan isinasakatuparan ang paghatol, at ang dalawang uri ay nagsisiwalat kung taglay nila ang langis.

“Muli, itinuturo ng mga talinghagang ito na wala nang probasyon pagkatapos ng paghuhukom. Kapag natapos na ang gawain ng ebanghelyo, kaagad na susunod ang paghihiwalay sa pagitan

ng mabuti at ng masama, at ang kahihinatnan ng bawat uri ay itinakda na magpakailanman.”
Christ's Object Lessons, 123.

Ang pagpapakita ng karakter sa ikatlong pagsubok ay nagpapakilala sa mga mananamba bilang alinman sa isang mangmang na Laodiceano o isang matalinong Filadelfiano. Ang huling pagsubok ay isinasakatuparan kaugnay ng mensahe ng huling ulan, na inilantad sa pamamagitan ng metodolohiya ng huling ulan. Ang pagtakwil sa metodolohiya ng huling ulan ay naglalagay sa isang kaluluwa sa kalagayang hindi niya maunawaan ang mensahe ng huling ulan. Ang mensahe at metodolohiya ay itinutukoy ni Isaias bilang ang huling pagsubok.

Kanino niya ituturo ang kaalaman? At kanino niya ipauunawa ang aral? Yaong mga inawat sa gatas at inihawalay sa mga suso. Sapagkat utos sa ibabaw ng utos, utos sa ibabaw ng utos; guhit sa ibabaw ng guhit, guhit sa ibabaw ng guhit; dito kaunti, doon kaunti. Sapagkat sa pautal-utal na mga labi at sa ibang wika siya magsasalita sa bayang ito. Sa kanila niya sinabi, Ito ang kapahingahan na ikapapahinga ng napapagod; at ito ang pagpapasariwa: gayunma’y ayaw nilang makinig. Nguni’t ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila, utos sa ibabaw ng utos, utos sa ibabaw ng utos; guhit sa ibabaw ng guhit, guhit sa ibabaw ng guhit; dito kaunti, doon kaunti; upang sila’y pumaroon, at mabuwal na paurong, at madurog, at masilo, at mahuli. Kaya’t pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga nangungutya, na namumuno sa bayang ito na nasa Jerusalem. Sapagkat inyong sinabi, Nakipagtipan kami kay kamatayan, at sa impiyerno kami’y nakipagkasundo; pagka ang umaapaw na paghagupit ay dumaaan, hindi ito aabot sa amin: sapagkat ginawa naming kanlungan ang mga kasinungalingan, at sa ilalim ng kabulaanan kami’y nagkubli. Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang batong saligan, isang batong nasubok, isang mahalagang batong panulok, isang tiyak na saligan: ang sumasampalataya ay hindi magmamadali. At itatakda ko ang kahatulan sa pisi ng panukat, at ang katuwiran sa pabigat na panukat; at wawalisin ng graniso ang kanlungan ng mga kasinungalingan, at babahain ng mga tubig ang pinagtataguan. At ang inyong tipan kay kamatayan ay mawawalan ng bisa, at ang inyong kasunduan sa impiyerno ay hindi mananatili; pagka ang umaapaw na paghagupit ay dumaaan, kayo’y yuyurakan nito. Isaias 28:9-18.

Ang "umaapaw na hagupit" ng propesiya ng Bibliya ay ang progresibong krisis ng batas sa Linggo na nagsisimula sa malapit nang darating na batas sa Linggo sa Estados Unidos. Yaong mga mangmang at masasamang taga-Laodicea na hindi nagtataglay ng "pag-ibig sa katotohanan," at kaya’t itinatakwil ang paglago ng kaalaman, ay naniniwalang ang "umaapaw na hagupit" ay "hindi darating" sa kanila, sapagkat, bukod sa iba pa, pinili nilang tanggapin ang isang maling pakahulugan sa isang sagisag ng Roma sa propesiya ng Bibliya. Sa paggawa nito, lumikha sila ng isang huwad na modelong propetiko na nakasalig sa sarili nilang pundasyong propetiko. Ang kanilang pundasyon ay itinayo sa buhangin, na sumasagisag sa napakaraming maliliit na dinurog na bato. Ang pundasyon ng mga pantas ay itinayo sa iisang Bato.

Ayon sa biyaya ng Diyos na sa akin ay ibinigay, bilang isang marunong na punong tagapagtayo ay inilagay ko ang saligan, at may iba namang nagtatayo sa ibabaw nito. Subalit mag-ingat ang bawat isa kung paano siya nagtatayo sa ibabaw nito. Sapagkat walang makapaglilagay ng ibang saligan liban sa nalagay na, na si Jesucristo. At kung ang sinuman ay

magtayo sa ibabaw ng saligang ito ng ginto, pilak, mga mahalagang bato, kahoy, dayami, tuyong damo; ang gawa ng bawat isa ay mahahayag: sapagkat ipahahayag ito ng araw, sapagkat sa pamamagitan ng apoy ito'y mahahayag; at susubukin ng apoy ang gawa ng bawat isa kung anong uri ito. 1 Corinto 3:10-13.

Ipinagkakaiba ang mga huwad na saligan sa tunay na saligan, na si Cristo Jesus—ang Bato. Ang tunay o huwad na saligan ay nahahayag sa panghuli ng tatlong pagsubok ni Daniel. Ito ay “nahahayag sa pamamagitan ng apoy”—ang apoy ng Sugo ng Tipan, na biglang darating sa Kanyang templo. Kung magkagayo'y nahahayag ang isang uri na nakipagtipan sa kamatayan, at nahahayag ang isang uri na pumasok sa tipan ng buhay.

Narito, aking susuguin ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, maging ang sugo ng tipan na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makatatayo sa kaniyang pagpapakita? sapagkat siya'y tulad ng apoy ng tagapagdalisay at tulad ng sabon ng mga tagapagpaputi. At siya'y uupo na parang tagapagdalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang lilinisin ang mga anak ni Levi, at dadalisayin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y magiging kalugod-lugod sa Panginoon ang handog ng Juda at ng Jerusalem, gaya ng mga araw ng una at ng mga taong nagdaan. At ako'y lalapit sa inyo para sa paghatol; at ako'y magiging isang mabilis na saksi laban sa mga manggagaway, at laban sa mga mangangalunya, at laban sa mga nanunumpang sinungaling, at laban sa mga dumadaya sa upahang manggagawa sa kaniyang sahod, at sa mga nang-aapi sa babaing bao at sa ulila, at sa mga nagkakait sa dayuhan ng kaniyang karapatan, at hindi natatakot sa akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Malakias 3:1-5.

Ang Sugo ng Tipan ay lumalapit sa paghatol kapag ang proseso ng pagsubok ni Daniel ay umaabot sa ikatlong pagsubok, at sinusubok ang mga marurunong at ang mga masasama. Nagsisimula ang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok ni Daniel sa panahon ng wakas, kapag inaalis ang selyo sa aklat ni Daniel at nadaragdagan ang kaalaman. Ang pagdami ng kaalaman ay nagiging malinaw sa pamamagitan ng gawain ng hinirang na sugo na humihip ng pakakak. Ang sugo na iyon ay tinutukoy ni Malakias bilang ang "sugo" na "naghahanda ng daan" bago ang pagdating ng Sugo ng Tipan, na sa pamamagitan ng apoy ay naghahayag kung sino ang pumasok sa tipan na kasama Niya, o kung sino ang pumili na makipagtipan sa kamatayan. Sa kasaysayang Millerita, biglang dumating si Cristo sa Kaniyang templo noong Oktubre 22, 1844, isang palatandaan na nagbibigay ng paunang larawan sa nalalapit na batas ng Linggo.

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. The Great Controversy, 426.

Ang pangwakas sa tatlong pagsubok ni Daniel ay magaganap sa pagdating ng nalalapit na batas sa Linggo, kung kailan darating ang Sugo ng Tipan upang sa pamamagitan ng apoy ay ihayag kung sino ang nakipagtipan sa buhay o sa kamatayan, na ipinapaloob sa konteksto ng mga Levita. Kapag inilarawan ni Malakias ang mga dalagang matatalino at mangmang na binabanggit ni Mateo, na sila ang mga Laodiceano at mga Filadelfiano ni Juan, at ang marurunong at masasama ni Daniel, kapwa pangkat ay sinusubok sa pamamagitan ng apoy, at sa gayo'y nahahayag kung sino ang Levita at kung sino ang hindi.

Ang mga Levita ay sagisag ng mga nanindigang tapat sa dalawang paghihimagsik na kaugnay ng mga ginintuang guya. Ang unang paghihimagsik ay ang kay Aaron, at ang ikalawa ay ang paghihimagsik ni Jeroboam. Sa kapuwa larawang ito, ang mga Levita ay kumakatawan sa mga tapat, at ang dalawang larawang ito ay nagbibigay ng dalawang saksi sa katapatan ng isang pangkat na kinakatawan ng mga Levita sa nalalapit na batas ng Linggo. Gumawa si Aaron ng isang ginintuang guya. Ang ginto ay sagisag ng Babilonya, at ang guya ay larawan ng isang hayop. Pagkatapos ay itinakda niya ang isang kapistahan at ang mga hangal na tao ay nagsayaw na hubad sa palibot ng guya. Ang lahat ng kanilang paghihimagsik ay nakabatay at ibinunsod ng kanilang pagtakwil kay Moises, ang hinirang na mensahero.

At sinabi ni Moises kay Aaron, Ano ang ginawa sa iyo ng bayang ito, na ipinataw mo sa kanila ang gayong malaking kasalanan? At sinabi ni Aaron, Huwag mag-alab ang poot ng aking panginoon: nalalaman mo ang bayan, na sila'y nakahilig sa kasamaan. Sapagkat sinabi nila sa akin, Gawan mo kami ng mga diyos na mangunguna sa amin: sapagkat tungkol sa Moises na ito, ang lalaking nag-ahon sa amin mula sa lupain ng Egipto, hindi namin nalalaman kung ano na ang nangyari sa kaniya. At sinabi ko sa kanila, Sinumang may ginto, alisin niya ito. Kaya't ibinigay nila iyon sa akin; saka ko iyon inihagis sa apoy, at lumabas itong guya. At nang makita ni Moises na ang bayan ay hubad; (sapagkat hinubaran sila ni Aaron, sa ikahihiya nila sa gitna ng kanilang mga kaaway:) Nang magkagayo'y tumayo si Moises sa pintuang-daan ng kampo, at nagsabi, Sino ang nasa panig ng Panginoon? lumapit siya sa akin. At ang lahat ng mga anak ni Levi ay nagkatipon sa kaniya. At sinabi niya sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoon, ang Diyos ng Israel, Isukbit ng bawat isa ang kaniyang tabak sa kaniyang tagiliran, at magparoo't parito mula sa pintuang-daan hanggang sa pintuang-daan sa buong kampo, at patayin ng bawat isa ang kaniyang kapatid, at ng bawat isa ang kaniyang kasamahan, at ng bawat isa ang kaniyang kapuwa. At ginawa ng mga anak ni Levi ayon sa salita ni Moises: at nang araw na yaon ay nabuwal sa bayan ang may mga tatlong libong lalaki. Exodo 32:21-28.

Ang mga nagsayaw ay mga Laodiceano na nagpamalas ng “kahihyan ng kanilang kahubaran,” na siyang babala ng ikaanim na salot, isang babala tungkol sa pangangailangang maunawaan nang wasto ang tatluhang komposisyon ng makabagong Roma bilang ang dragon, ang hayop, at ang bulaang propeta. Ang babalang iyon ay tahasang sumasalungat sa sariling interpretasyon ni Uriah Smith na winasak ang mga katotohanang kaugnay ng ikaanim na salot at ng Armagedon.

Yaong mga naghayag ng kanilang kalagayang Laodiceano ay itinakwil ang awtoridad ng hinirang na sugo at nagpamalas ng gayunding magulong pagkaunawa gaya ng mga pumipiling kilalanin ang makasatanas na sagisag ng “the daily” bilang makadiyos na sagisag ng ministryo ni Cristo sa

santuwaryo. Iniugnay nila ang kanilang pagliligtas sa isang diyos na sagisag, ngunit ang diyos na pinili nilang sambahin ay isang sagisag ng diyos ng Ehipto, at ang Ehipto ay isang sagisag ng dragon. Gaya sa Adventismong Laodiceano, itinakwil nila ang katotohanang ang “the daily” ay isang sagisag ng paganong Roma, ang dragon, at kinilala ang makasatanas na sagisag bilang sagisag ni Cristo.

Anak ng tao, ituon mo ang iyong mukha laban sa Faraon na hari ng Egipto, at magpropesiya laban sa kaniya, at laban sa buong Egipto. Magsalita ka, at sabihin mo, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, ako’y laban sa iyo, Faraon na hari ng Egipto, ikaw na malaking dragon na nakahiga sa kalagitnaan ng kaniyang mga ilog, na nagsabi, Ang aking ilog ay akin, at aking ginawa yaon para sa aking sarili. Ezekiel 29:2, 3.

Ang mga rebeldeng kasama ni Aaron ay naniwala sa kasinungalingan na ang isang sagisag ng dragon, na kinakatawan ng gintong guya, ang siyang diyos na nagligtas sa kanila mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Ang Adbentismong Laodiceano ay naniniwala sa kasinungalingan na ang isang sagisag ng paganong Roma (ang dragon), na kinakatawan ng "the daily," ay isang sagisag ni Cristo na ang Kanyang gawain ay palayain ang mga tao mula sa pagkaalipin ng kasalanan sa Kanyang ministeryo sa makalangit na santuwaryo. Tinanggihan din nila ang hinirang na mensahero, gaya rin ng ginawa ng Adbentismong Laodiceano sa kontrobersiya hinggil sa simbolismo ng "the daily."

Sa unang salinlahi (1844 hanggang 1888) ng Laodiceang Adventismo, tinanggihan nila ang gawa ni Miller sa pagtukoy sa “pitong panahon.” Sa ikalawang salinlahi (1888 hanggang 1919) sinimulan nila ang proseso ng pagtanggap sa katotohanan hinggil sa “palagian.” Sa kanilang ikatlong salinlahi (1919 hanggang 1957) bumalik sila sa pagkaunawa ng tumalikod na Protestantismo na ang “mga magnanakaw ng iyong bayan” ay si Antiochus Epiphanes. Noong Setyembre 11, 2001, tinanggihan nila ang papel ng Islam sa propesiya sa Biblia nang dumating sa petsang iyon ang ikatlong “aba.” Bawat isa sa apat na katotohanang iyon ay pinanghawakan ni Miller at nakalarawan sa dalawang tapyas ni Habakuk, at ang bawat isa ay saligang katotohanan na iniugnay sa gawa ni Miller, na tinatawag ni Sister White na “hinirang.”

Ang paghihimagsik ni Jeroboam ay nagsimula kasabay ng pagtatatag ng hilagang kaharian, na binubuo ng sampung lipi na ginawa si Jeroboam na kanilang unang hari. Gumawa si Jeroboam ng dalawang ginintuang guya at inilagay ang isa sa Bethel, na ang kahulugan ay "bahay ng Diyos," at ang isa pa sa Dan, na ang kahulugan ay "paghatol." Magkasama, ang Bethel at Dan ay kumakatawan sa pagsasanib ng Simbahan (Bethel) at Estado (Dan). At gaya ng sa paghihimagsik ni Aaron, ang mga guya ay yari sa ginto, isang sagisag ng Babilonia, at kapwa ay larawan ng isang hayop. At tulad ni Aaron, itinalaga ni Jeroboam ang isang taunang kapistahan at itinuro ang mga guya bilang mga diyos na nagligtas sa bayan ng Diyos mula sa Egipto.

At nagsabi si Jeroboam sa kanyang puso, Ngayo’y babalik ang kaharian sa sambahayan ni David. Kung ang bayang ito ay aahon upang maghandog sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem, kung magkagayo’y babaling muli ang puso ng bayang ito sa kanilang panginoon, kay Rehoboam na hari ng Juda; at ako’y kanilang papatayin, at babalik sila kay Rehoboam na hari ng Juda. Kaya’t ang hari ay sumangguni, at gumawa ng dalawang guya na ginto, at sinabi sa

kanila, Mahirap para sa inyo ang umakyat sa Jerusalem; narito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At inilagay niya ang isa sa Bethel, at ang isa ay inilagay niya sa Dan. At ang bagay na ito ay naging kasalanan; sapagkat ang bayan ay naparoon upang sumamba sa harap ng isa, hanggang sa Dan. At gumawa siya ng isang bahay ng mga mataas na dako, at nagtalaga ng mga saserdote mula sa mga pinakababa sa bayan, na hindi sa mga anak ni Levi. At nagtakda si Jeroboam ng isang pista sa ikawalong buwan, sa ikalabing-limang araw ng buwan, gaya ng pistang nasa Juda, at naghandog siya sa ibabaw ng dambana. Gayon ang ginawa niya sa Bethel, na naghahandog sa mga guya na kanyang ginawa; at inilagay niya sa Bethel ang mga saserdote ng mga mataas na dako na kanyang ginawa. Kaya't naghandog siya sa ibabaw ng dambanang ginawa niya sa Bethel sa ikalabing-limang araw ng ikawalong buwan, sa buwan na kanyang binalak sa kanyang sariling puso; at nagtakda ng isang pista para sa mga anak ni Israel: at naghandog siya sa ibabaw ng dambana, at nagsunog ng kamangyan. 1 Mga Hari 12:26-33.

Si Jeroboam ay "nagpanukala sa kaniyang sariling puso," na kumakatawan sa gawain ni Uriah Smith sa pagpapakilala ng isang "sariling pagpapaliwanag" na naging batayan sa pagtatayo ng kaniyang huwarang propetiko. Sumunod si Jeroboam sa padron ni Aaron at sa gayon ay ipinakilala niyang mali ang isang diyos ng Egipto bilang ang tunay na Diyos. Ang diyos na kapwa ipinakilala nina Aaron at Jeroboam ay nakasalig sa maling paglalapat ng isang sagisag sa dalawahang kalikasan ng Roma—ang kapangyarihang sibil at ang kapangyarihang eklesiastiko. Kapwa nina Aaron at Jeroboam ay tumutukoy sa isang larawan ng kapangyarihan ng dragon, sa pamamagitan ng simbolismo ng isang larawan ng hayop. Kaya, ang dalawang banal na kasaysayang iyon ng paghihimagsik ay kumakatawan sa dakilang pagsubok sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay papasyahan ang kanilang walang hanggang kapalaran. Ang pagsubok na iyon, ayon sa inspirasyon, ay ang pagsubok ng pagbuo ng larawan ng hayop.

Ang unang kontrobersiya hinggil sa simbolo ng Roma bilang mga mandarambong ng iyong bayan—na nakapasok sa tsart ng mga tagapagpasimuno noong 1843—ay iginigiit na si Antiochus Epiphanes ang mandarambong, sa halip na kilalang ang mga mandarambong ay ang Roma. Ang unang kontrobersiyang iyon ay kumakatawan sa huling kontrobersiya hinggil sa pagtukoy na ang mga mandarambong ng iyong bayan ay ang Roma, sapagkat ngayo'y iginigiit na ang Estados Unidos ang mga mandarambong, at hindi ang Roma. Gayunman, si Antiochus ay isang sagisag ng Estados Unidos sa mga talata 10 hanggang 15 ng Daniel 11, kaya't ang pasimulang kasinungalingan at ang pangwakas na kasinungalingan tungkol sa kung sino ang kinakatawan ay magkatulad.

Ang kadiliman at kalituhan hinggil sa kung ano ang kinakatawan ni Antiochus sa mga huling araw ay nagbubunga ng kalituhan hinggil sa larawan ng hayop, gaya ng ginawa ng paghihimagsik nina Aaron at Jeroboam. Ang kalituhan hinggil sa larawan ng hayop ay nagaganap sa mismong panahong ang dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos ay ang pagbuo ng larawan ng hayop.

Malinaw na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang panahon ng probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasyahan ang kanilang walang hanggang

kahihinatnan. Ang iyong paninindigan ay isang samu't saring pagsasalungatan, kaya iilan lamang ang malilinlang.

Sa Apocalipsis 13 ay maliwanag na inilalahad ang paksang ito; [Apocalipsis 13:11-17, sinipi].

Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iingat sa Kanyang kautusan, at tumangging tumanggap ng huwad na sabat, ay mabibilang sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga magsusuko ng katotohanang makalangit ang pinagmulan at tatanggap ng sabat ng Linggo ay tatanggap ng tanda ng hayop. Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Nang sinang-ayunan ni Sister White ang pananaw ni Miller na ang “the daily” ay kumakatawan sa Romang pagano, ipinahayag niya na mula noong 1844 ay tinanggap ang “ibang mga pananaw”—sa maramihan—na nagbunga ng “kadiliman at kalituhan.” Ang kalituhang idinulot ng mga maling pananaw hinggil sa “the daily”—na isang sagisag ng Romang pagano, bilang “mga mandarambong ng iyong bayan”—ay lumilikha ng kalituhan at kadiliman hinggil sa pagkakaiba sa pagitan ng Roma at ng larawan ng Roma.

Ang una at ang huli sa mga pagtatalo hinggil sa isang sagisag ng Roma ay naganap sa pagitan ng isang dating bayang tipan na pinalalampanan at ng isang bayang noon ay nagiging bagong bayang tipan ng Diyos. Kabilang sa pagtatalong ito ang kawalang-pagpayag na magpasakop sa itinatag na mga tuntunin ng balarila, sapagkat ang salitang “also” sa talatang labing-apat ay itinakwil ng mga Protestante, kaya iginigiit nilang ang mga mandarambong ay dapat na siya ring kapangyarihang kinakatawan sa mga naunang talata.

Ito’y kumakatawan sa isang pagbabaluktot ng Kasulatan nang pilit na ipinakahulugan na si Antiochus ang “mga tulisan.” Ito’y isang sariling pagpapaliwanag, sapagkat ang anumang maling doktrina na sumasalungat sa katotohanan ay isang sariling pagpapaliwanag. Ang mismong kontrobersiya ay naging isang saligang katotohanan, sapagkat ito’y naitala sa tsart ng mga pionero noong 1843. Ang pagpapatibay sa tsart sa pamamagitan ng inspirasyon ay nagkumpirma at nagpatunay na ang “mga tulisan” ay sagisag ng Roma, at lalo ring pinatingkad ang kabigatan ng katotohanan, sapagkat ang pagtanggap sa doktrinang iyon ay pagtanggap kapwa sa mga saligan at sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya.

Ang wastong pagkaunawa na ang mga mandarambong ng iyong bayan ay kumakatawan sa Roma ay idinugtong sa huwarang propetiko na ibinigay ng mga anghel kay William Miller, sapagkat ito’y umayon sa huwarang propetiko na kanyang naunawaan at iniharap, ito nga: na ang paganong Roma at ang papal na Roma ang naging saligan ng lahat ng kanyang mga paglalapat ng propesiya.

Ang sariling interpretasyon ni Uriah Smith na tumutukoy sa hari ng hilaga sa talatang tatlumpu’t anim ng Daniel labing-isa bilang Pransiya, at pagkatapos bilang Turkiya sa talatang apatnapu, ay binubuo ng dalawang maling pagtukoy sa hari ng hilaga. Ang pagtanggap ni Smith sa mga saligan noong 1863 ay nagbunga ng isang pagkabulag na humadlang sa kaniya na makita ang isang pinakapayak na tuntunin ng propesiya, ito ay: na, bandang panahon ni Cristo, inilalarawan ng propesiya ang mga makabagong espirituwal na entidad na itinipo ng mga sinaunang literal na

entidad. Partikular na itinuro ni Pablo ang katotohanang ito nang kaniyang tinukoy na ang nauna ay ang literal at saka ang espirituwal.

Datapuwa't hindi ang espirituwal ang nauna, kundi ang likas; at pagkatapos ang espirituwal. 1 Corinto 15:46.

Si Smith ay kabilang sa bayang nasa tipan na pumalit sa tumalikod na Protestantismo bilang bayan ng Diyos, ngunit ipinagtanggol niya ang kanilang paghihimagsik nang kaniyang itakwil ang pitong panahon at ipinakilala ang kaniyang tsart noong 1863. Ang paglalapat ng kaniyang sariling pagpapakahulugan ay nagbunga ng maling pagkaunawa sa Armagedon sa Apocalipsis kabanata labing-anim, na isang panibagong pagsubok hinggil sa wastong pagkaunawa sa Roma.

Sa unang kontrobersiya hinggil sa mga tulisan, kumatawan si Smith sa mga nakibahagi sa unang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga. Samakatuwid, sa kaniyang pansariling pananaw tungkol sa hari sa hilagaan, kinakatawan niya ang isang bayang nasa tipan na pinalalagpasan sa pagitan ng 1856 at 1863, samantalang sila'y naging Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Gaya ng mga Protestante sa kontrobersiya ng mga tulisan, binalewala ni Smith ang awtoridad na gramatikal ng sipi na kaniyang pinilipit sa pamamagitan ng kaniyang sariling pagpapakahulugan, sapagkat ayon sa balarila ang hari sa hilagaan mula talatang tatlumpu't isa hanggang talatang apatnapu't lima ay palagi at tanging ang kapangyarihang papal.

Sa kontrobersiya hinggil sa "the daily," ipinasok nina Willie White at A. G. Daniells ang mga kasinungalingan sa kasaysayang Adventista upang ipanindigan ang lumang Protestanteng pananaw na ang "the daily" ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa santuwaryo. Ang partikular na kasaysayang iyon ay natukoy sa mga Talahanayan ni Habakuk, ngunit mahalagang tandaan ang bulaang patotoo na nauugnay sa pagsusulong at pagtatatag ng maling pananaw, sapagkat ang tamang pagkaunawa ay kinilala ni Miller sa Ikalawang Tesalonica, kung saan ang isyu ay ang pagtatambis sa pagitan ng mga umiibig sa katotohanan at ng mga sumasampalataya sa kasinungalingan.

Ang kontrobersiya hinggil sa "daily" ay nagdaragdag sa pagkaunawang "line upon line" na ang pangwakas na kontrobersiya ng Roma ay nagaganap sa panahon ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Habang ibinubuhos mula sa itaas ang Espiritu Santo, isang kapangyarihan mula sa ibaba ang umaahon at sumasapi sa mga tumatanggap nito bilang kapangyarihan ng Diyos, bagaman ito'y isang matinding panlilinlang.

Ang dalawang dakilang kapangyarihang nagkakatunggali ay kumikilos, ang isa mula sa ibaba, ang isa naman mula sa itaas. Bawat tao ay nasa lihim na impluwensiya ng isa o ng kabila, at ang kanyang mga gawa ang magbubunyang ng likas ng inspirasyong pinagmumulan ng mga ito. Ang mga nakipag-isa kay Cristo ay laging gagawa ayon sa mga panuntunan ni Cristo. Ang mga nakipag-isa kay Satanas ay kikilos sa ilalim ng inspirasyon ng kanilang pinuno, na sumasalungat sa kapangyarihan at pagkilos ng Banal na Espiritu. Ang kalooban ng tao ay iniiwang malaya upang kumilos, at sa pamamagitan ng pagkilos ay nahahayag kung aling espiritu ang kumikilos sa puso. 'Sa kanilang mga bunga ninyo sila makikilala.' The 1888 Materials, 1508.

Ang propetikong pagtatambis sa kontrobersiya hinggil sa “ang palagian” ay ang pagtukoy sa isang sagisag ng dragon bilang sagisag ni Cristo. Ang mga tumatanggi sa katotohanan ay tinatanggihan din ang gampanin ni Miller, na siyang nakatuklas ng katotohanang ito, at sa gayon ay itinatakwil nila ang Banal na Espiritu at isinasakatuparan ang kasalanang hindi mapapatawad.

Tatalakayin natin sa susunod na artikulo ang isang kontrobersiyang hinggil sa Roma na naganap hindi naglaon pagkaraan ng Setyembre 11, 2001.

Namumuhay tayo sa panahong ang buhay ay lubhang mahalaga at lubhang kapanapanabik. Malapit na ang wakas ng lahat ng mga bagay. Mga nakakagulat na pangyayari ang patuloy na mabubunyang sa harap natin; sapagkat ang mga di-nakikitang kapangyarihan ay kumikilos, na nagpapamalas ng masidhing pagkilos. Ang mga kapangyarihan ng kadiliman mula sa kailaliman ay kumikilos sa mga taong kasangkapan, at ang masasamang tao ay nakikipagtulungan sa masasamang anghel upang makipagdigma laban sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus; samantalang sa gayunding panahon, isang kapangyarihan mula sa itaas ay kumikilos sa mga magpapasakop sa mga banal na impluwensiya, at ang bayan ng Diyos ay nakikipagtulungan sa mga katalinuhang makalangit. Walang anumang kulang sa tunay, wagas na pananampalataya ang makatatagal sa bigat ng pagsubok na darating sa bawat kaluluwa ng tao sa mga huling araw na ito upang siya’y subukin at tikisin. Ang Diyos ang dapat maging ating kanlungan; hindi tayo maaaring umasa sa anyo, sa pagpapahayag ng pananampalataya, sa seremonya, o sa katungkulan, ni mag-isip na dahil mayroon tayong pangalang buháy, tayo’y makatatayo sa araw ng pagsubok. Ang bawat bagay na maaaring mayanig ay mayayanig, at ang mga bagay na hindi mayayanig ng mga panlilinlang at mga maling akala ng mga huling araw na ito ay mananatili. Ikawit nang mahigpit ang kaluluwa sa Walang-hanggang Bato; sapagkat kay Cristo lamang may kaligtasan. Inilarawan ni Jesus ang mga araw na ating kinalalagyan bilang mga araw ng panganib. Sinabi niya, “Gaya ng mga araw ni Noe, gayon din naman ang pagdating ng Anak ng tao. Sapagkat gaya ng mga araw bago ang baha, sila’y kumakain at umiinom, nag-aasawa at ipinag-aasawa, hanggang sa araw na pumasok si Noe sa daong, at hindi nila nalaman hanggang sa dumating ang baha at tinangay silang lahat; gayon din naman ang pagdating ng Anak ng tao.” “Gayundin naman gaya noong mga araw ni Lot; sila’y kumakain, umiinom, bumibili, nagbibili, nagtanim, nagtatayo; datapuwa’t nang araw ding iyon na lumabas si Lot sa Sodoma, umulan ng apoy at asupre mula sa langit, at nilipol silang lahat. Gayon din ang mangyayari sa araw na mahayag ang Anak ng tao.” “Pagparito ng Anak ng tao sa kaniyang kaluwalhatian, at ang lahat ng mga banal na anghel na kasama niya, siya’y uupo sa luklukan ng kaniyang kaluwalhatian; at sa harap niya’y titipunin ang lahat ng mga bansa; at sila’y paghihiwalayin niya sa isa’t isa, gaya ng paghihiwalay ng pastol sa mga tupa sa mga kambing; at ilalagay niya ang mga tupa sa kaniyang kanang kamay, datapuwa’t ang mga kambing sa kaliwa. Kung magkagayo’y sasabihin ng Hari sa mga nasa kaniyang kanan, Halikayo, kayong mga pinagpala ng aking Ama, manahin ninyo ang kahariang inihanda para sa inyo mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan.” Ang ating landas sa buhay na ito ang magtatakda ng ating walang-hanggang kapalaran doon; nasa atin ang pagpapasya kung tayo’y makakasama ng mga nagmamana ng kaharian ng Diyos, o ng mga napapasa kadiliman sa labas. Ginawa ng Diyos ang bawat paglalaan para sa ating kaligtasan; kaya’t pakinabangan natin yaong binili sa walang

kapantayang halaga. “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, anupa’t ibinigay niya ang kaniyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kaniya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” Youth Instructor, Agosto 3, 1893.